

РЕШЕНИЕ

№ 4040

гр. София, 19.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 31.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **1925** по описа за **2023** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на С. Б. Б. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ №3432 от 14.09.2022г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 131^{-ви} състав, по н.а.х. дело №6876 по описа за 2022г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалваното съдебно Решение, като постановено в нарушение на материалния закон. Поддържа, че електронният фиш (ЕФ) не съдържа нужните по закон реквизити, а именно – дата на съставяне/генериране, подпис на длъжностното лице. Посочва, че при получаване на ЕФ почти четири месеца след заснемането, е напълно основателно съмнението за това кога е съставен фишът. Твърди, че в ЕФ задължително следва да е указано – ред за оспорване, пред кой съд и в какъв срок. Смята, че Заповед №8121з-931/30.08.2016г. за одобряване формата на ЕФ, е изготвена преди изменението на чл.189, ал.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), не отразява промените и следователно е ирелевантна за съставените ЕФ при новата законова уредба. Смята, че процедурата по установяване на процесното нарушение е била опорочена, тъй като не е спазено изискването по чл.7 от Наредба №8121з-532/12.052015г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на

правилата за движение по пътищата (Наредба №8121з-532), което е било задължително условие за изпълнение на административнонаказателната процедура. Допълва, че допуснатите процесуални нарушения не могат да бъдат преодоляни в хода на съдебното производство и винаги съставляват предпоставка за отмяна на актувания ЕФ. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде отменен ЕФ Серия К №5575212, издаден от СДВР. В молба от 30.03.2023г., прави искане делото да бъде върнато на СРС за произнасяне по искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ (СДВР), оспорва жалбата. В писмено Становище от 27.03.2023г. поддържа, че обжалваното съдебно Решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за отмяна. Изтъква, че ЕФ съдържа всички необходими по закон реквизити. Сочи, че голяма част от пътнотранспортните произшествия се дължат на шофиране с превишена скорост, поради което твърди, че не следва да се толерира поведение като процесното - поставящо в опасност живота и здравето на участниците в движението. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана от прокурор М. от Софийска градска прокуратура (СП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С Електронен фиш Серия К №5575212, на основание чл.189, ал.4 във връзка с чл.182, ал.1, т.3 ЗДвП, на касатора С. Б. е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 100 (сто) лева, за нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП.

С обжалвания съдебен акт е ПОТВЪРДЕН Електронен фиш Серия К №5575212.

За да постанови този правен резултат, първостепенният съд е събрал относими писмени доказателства и въз основа на тях е приел за установени следните релевантни за спора факти: На 03.01.2022г., в 15⁰⁰ часа, в [населено място], лек автомобил марка „С. Й. К.“, с държавен контролен (ДК) [рег.номер на МПС], собственост на касатора С. Б. Б., се е движил, по [улица]срещу ТЕЦ С., с посока на движение от надлез Н. към [улица], със скорост от 76 км/ч., установена след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 км/ч. Нарушението е било заснето с мобилна система за видеоконтрол TFR1-M с №509, представляваща одобрен тип видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения, която към датата на нарушението е преминала преглед за техническа изправност. Решаващият състав е обосновал извод, че процесният ЕФ съответства по форма и съдържание на изискванията на чл.189, ал.4 ЗДвП във вр. с §6, т.63 от Допълнителните разпоредби (ДР) и в производството по налагане на санкция не е било допуснато формално нарушение. Въз основа на събраните доказателства съдът е приел, че касаторът Б. е извършил вмененото му нарушение на ЗДвП, във връзка с което правилно е била ангажирана административно-наказателната му отговорност за извършено нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП. Установено е от представените справка и схема на Столична

община, дирекция „Управление и анализ на трафика“, че скоростта на движение по [улица] е 50 км/ч., като в участъка, посочен в ЕФ, не е въведено различно от общото ограничение на скоростта и не са поставяни пътни знаци В26.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 131-^{вн} състав.

Правилен е изводът на първостепенния съд, че касаторът С. Б. Б. е извършил нарушение на чл.21 ЗДвП. В ал.1 на чл.21 ЗДвП е въведена забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават установената скорост в км/ч. Б., като участник в движението, не се е съобразил с ограничението на скоростта за населено място. По аргумент от чл.21, ал.1 ЗДвП ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили в населено място е 50 км/ч. и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак (чл.21, ал.2 ЗДвП).

В разглеждания случай е установено, че касаторът е управлявал лек автомобил със скорост 76 км/ч. или с 26 км/ч. над максимално разрешената скорост от 50 км/ч., което е установено и заснето с радар TFR1-M с №509. Техническото средство е преминало през периодична проверка за техническа изправност, видно от Протокол №3-38-21 на Лаборатория за проверка на анализатори за алкохол в дъха и радар скоростомери, в който коректно е описан процесния радар с идентификационният му номер, а именно № 509/07.

По силата на чл.182, ал.1, т.3 ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва за превишаване от 21 до 30 км/ч. - с глоба 100 лева, поради което наложеното наказание е в предвидения в закона размер и не подлежи на корекция.

Процедурата по издаването на процесния ЕФ е протекла правилно, като след обективизирането му въз основа на постъпили и обработени данни за нарушение от автоматизирано техническо средство е установено, че МПС, при управление на което е осъществено нарушението, е собственост на Б.. Издаденият спрямо собственика на МПС, при управлението, на което е осъществено нарушението, електронен фиш подлежи на анулиране, когато се установи конкретното физическо лице - фактически водач на същото към датата и на мястото на нарушението. В случая такива данни не са посочени нито по реда на чл.189, ал.5 ЗДвП, нито във въззивното производство. Поради това съдът приема, че ЕФ е издаден при спазване на разпоредбите на чл.189, ал.4 ЗДвП. Негов адресат е именно касаторът С. Б., в качеството му на собственик на моторното превозно средство (МПС) с видимия върху снимковия материал регистрационен номер.

Настоящият съдебен състав намира, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) и Наказателно постановление (НП), сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. В чл.189, ал.4 ЗДвП изрично е регламентирано минимално необходимото съдържание на ЕФ, както и е посочено, че същият се изготвя по образец, утвърден от министъра на вътрешните работи. В процесния ЕФ Серия К №5575212 нарушението е описано по начин, който дава възможност на лицето да разбере повдигнатото му административно-наказателно обвинение. Във фиша е отразена посоката на движение на МПС, както и са конкретизирани населеното място, в което е извършено нарушението, улицата, по

която се е движело МПС, датата и часът на преминаване през участъка, в който е засечена превишената скорост. В направеното заснемане на нарушението, мястото на извършване на нарушението е установено с координати. Съставеният електронен фиш съответства на одобрения от министъра на вътрешните работи образец, представен като такъв по административната преписка, както и е представена заповедта, с която е одобрен образецът. Заповед № 8121з-931/30.06.2016 г. за утвърждаване образца на електронни фишове не изгубила своето действие, доколкото на съда не е известно издаването на последвала такава. Въпреки изменението на чл.189, ал.4 ЗДвП (ДВ, бр.54/2017г.; ДВ, бр.101/2016г. и ДВ, бр. 19/2015г.) изискванията за съдържанието на ЕФ не се е променило в посочените редакции.

При това неоснователно е възражението на касатора за допуснато нарушение поради липса на посочена дата на издаване на ЕФ, подпис на длъжностно лице, редът, начинът и срокът за обжалването му. Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само реквизитите посочени в чл.189, ал.4, второто изречение ЗДвП.

Не е допуснато съществено нарушение при връчване на ЕФ, което да е довело до накърняване правото на защита на касатора. Създадени са достатъчно ефективни гаранции за упражняване правото на защита на нарушителя - да разбере фактическите и правни рамки на вмененото му нарушение; да поиска и посочи да се събират и други доказателства; да релевира възражения относно законосъобразността и правилността на съставения фиш; да подаде жалба пред съда относно законосъобразността на ЕФ. Следва да бъде отбелязано, че срокът за обжалване на издадения ЕФ е започнал да тече от датата на връчването му (без значение е дали това връчване е станало в рамките на един по-дълъг срок от датата на извършване на нарушението). Системата от правнорегламентирани предписания към административнонаказващия орган, изпълнението на които би довело до създаване на необходимите и възможни гаранции за пълноценно участие на нарушителя в административната и в съдебната фаза на производството е била осигурена.

Неоснователно е и възражение на касатора за допуснато нарушение на разпоредбата на чл.7 от Наредба № 8121з-532 от 12 май 2015 г. Несъмнено е, че заснемането е станало с автоматизирано техническо средство. Използването на заснемащото техническо средство, регистриращо извършени нарушения от процесния вид, е станало по нормативно определена процедура, при спазване на нормативно поставените изисквания и технически инструкции на производителя на измервателния уред. Действително не е доказано пътният участък, който е бил обхванат от процесния вид контрол, да е бил обозначен по смисъла на чл.7, ал.1 от Наредба №8121з-532, но в тази връзка следва да се има предвид изменението на чл.165, ал.2, т.8 ЗДвП, в сила от 08.07.2017г., според което не се изисква поставяне на пътен знак „Е24“, а към датата на извършване на нарушението е била отменена и разпоредбата на чл.7 от Наредба № 8121з-532. Наличието на пътен знак „Е24“, описан в чл.56, ал.9 от Правилника за прилагане на Закона за движението по пътищата (ППЗДвП), не води до извод за противоречие между закон и подзаконов нормативен акт. Действащата нормативна уредба не забранява поставянето на такъв знак, но не въвежда и задължение на наличието му.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните

норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 150 (сто и петдесет) лева, на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Като допълнение, съдът намира, че въпросът за допълване на решението на СРС в частта за разноските остава извън предмета на настоящото производство.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III-ти Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №3432 от 14.09.2022г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 131^{-ви} състав, по н.а.х. дело №6876 по описа за 2022г.

ОСЪЖДА С. Б. Б., ЕГН [ЕГН], да заплати на СТОЛИЧНАТА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, представлявана от директора, сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноски по к.а.х. дело №1925/2023г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.